

Тепавски. Азъ искамъ прѣди да —

Д-ръ Тиховъ. Да не си намислилъ нѣкаква глупостъ.

Тепавски. Какво ми остава въ живота вече. Азъ да стана причина да . . . никога непомисляхъ такъвъ край.

Д-ръ Тиховъ. А като ти казвахъ снощи, ти не послуша. Азъ още снощи ти загатнахъ и би трѣбвало ти веднага да отпътувашъ, още повече, че ти познавашъ негова темпераментъ.

Тепавски. Да знаехъ, да можехъ поне да прѣдогада.

Д-ръ Тиховъ. Тѣй е то кога недомисляме.

Тепавски. И сега! Сега какво остава менъ!

Д-ръ Тиховъ. Едно: да вземешъ единъ голѣмъ урокъ. Защото друго за тебе нѣма да има. Сждъ не те лови; обществено мнѣние нѣма да те засѣгне, защото всѣтко ще остане тайна. Така че ти ще останешъ чистъ.

Тепавски. (Сломенъ). Чистъ! А съвѣстъта! Мислишъ ли, Добре, че съвѣстъта е легенда! Само когато ми съобщи Неда, азъ изтрѣпнахъ. Първо помислихъ, че е измама, но когато влѣзахъ тукъ! Ей защо азъ искамъ да срѣщна Павла. Трѣбва да му искамъ прошка. Азъ, негова старъ другаръ.

Д-ръ Тиховъ. Ами когато не мислите какво правите! Ами като не си давате смѣтка! Вий мислите, че въ жилитѣ на другитѣ тече вода.

Тепавски. Но азъ все пакъ се въздържахъ и мислѣхъ лека полека да се отчужда. Защото да сторѣхъ изведнажъ това—нѣмахъ сили. (Замисленъ и разсѣянъ). — Азъ мислѣхъ, а то . . .